

ARBEJDER BLADET

HVORDAN BEKÆMPES STREJKEBØDER OG POLITISKE FYRINGER

Fremtrædende fagforeningsfolk fra DKP og SF vil bekæmpe det fagretslige system med resolutioner og protester. I stedet må arbejderne skabe en organiseret forbindelse arbejdspladserne imellem og forberede strejkerne økonomisk.

SIDE 7

ARBEJDERBLADET - NR. 2 1972 - 3. ÅRGANG

EFTER NIXONS KINA-REJSE side 2

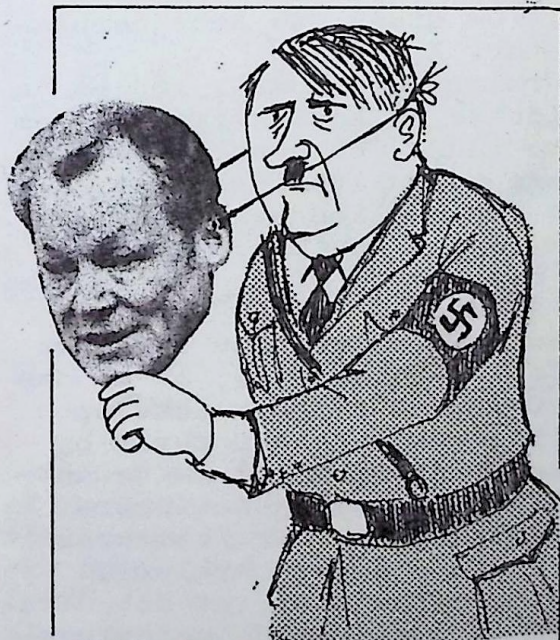
EEC-LANDENE
I KRISENS SKYGGE side 3ARBEJDERBLADETS
STUDIEKREDS side 12

KAMPEN PÅ IRLAND side 15

BREVE FRA LÆSERNE side 18

SEJR FOR
MINEARBEJDERNE side 20POLITISKE AFSKEDIGELSER
PÅ SVENDBORG VÆRFT side 26„SNAK MED EN
TILLIDSMAND” bagsiden

NEUROPA-HÆRENS FADER

„EUROPA
BJIVED

S7

- e

i o

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123626

EFTER NIXONS KINA-REJSE

Nixons rejse til Kina er overstået. Borgerlige iagttagere betegner resultatet af rejsen som et anti-klimaks. Men hvis der er tale om et anti-klimaks så er det i form af tømmermand i iagttagernes egne hoveder - som følge af deres vilde fantasier og spekulationer.

Forhandlingernes umiddelbare resultater kan læses ud af det udsendte fælles-communiqué. Kernen heri er de første skridt henimod en normalisering af relationerne mellem USA og Kina. De første små skridt, for "Taiwan-spørgsmålet er det afgørende spørgsmål, der hindrer en normalisering af forbindelserne mellem Kina og USA". Og her har USA kun gjort beskedne indrømmelser.

Erklæringen fastslår udtrykkeligt de "fundamentale forskelle mellem Kina og USA i deres sociale system og udenrigspolitik", men fremhæver, at de to landes gensidige relationer kan foregå på basis af den fædelige sameksistens' principper. (Om disse, se Arbejderbladet, nr. 1, 1972).

Erklæringen kommer ind på en udvidelse af kontakterne mellem de to lande med henblik på at fremme normaliseringen, at udvide forståelsen mellem de to folk, og at udvikle en samhandel baseret på lighed og gensidig fordel.

Selvom erklæringen benævnes et fælles-communiqué, så er den på afgørende områder ikke spor 'fælles'. Det gælder først og fremmest spørgsmålet om de undertrykte folks og nationers befrielseskamp. Her fremturer USA i sit skamløse hykleri, mens Kina fastslår, at det ufravigeligt støtter "de undertrykte folks og nationers kampe for frihed og befrielse...". Kina "udtrykker dets faste støtte til folkene i Vietnam, Laos og Cambodja i deres bestræbelser for at opnå deres mål", og står

fast på de krav, som den nationale befrielsesfront har opstillet.

Forhandlingerne og erklæringen levner ingen plads til de borgerlige iagttageres fantasier. Og de sovjetiske ledes og andre revisionisters forsøg på mistænkeliggørelse er faldet pladask til jorden.

Men er samtalerne mellem den imperialistiske stormagt USA og det socialistiske og revolutionære Kina tegn på, at Kina nu skal til at spille under dække med USA-imperialismen?

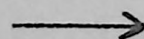
Der er ingen basis for en sådan mistanke. Kina har invilliget i forhandlinger med USA med henblik på en normalisering af relationerne mellem de to lande.

Men forhandlinger er ikke ensbetydende med, at imperialismen har ændret sin aggressive, sin rovgridske natur. Nej, imperialismen forhandler fordi den er svækket, svækket af den tiltagende økonomiske krise, som er blevet forstærket gennem folkernes anti-imperialistiske kamp.

Denne kamp støtter Kina konsekvent. Chou En-Lai har fornylig forsikret de nordvietnamesiske ledere om "Kinas fulde støtte til den endelige sejr".

For Kina har Nixons besøg betydet, at de har tvunget Nixon til at manifestere sin erkendelse af Folkerepublikken Kinas eksistens. Dette har medført et hårdt slag mod Nixons marionetter ikke kun på Taiwan men i hele Sydøstasien.

Kinarejsen er for Nixon et politisk udspil for at vinde stemmer i det forestående præsidentvalg, men samtidig har han håbet på en politisk handel med Kina, der kunne lette presset mod USA-imperialismen i Asien.

EEC-LANDENE I KRISENS SKYGGE

Socialdemokratiet forsøger for tiden at bilde sig selv og andre ind, at der skulle kunne ses en løsning på Danmarks økonomiske problemer i sidste halvdel af 1972. Så håber Krag og Co. nemlig, at det vil være lykkedes at få den hjemlige monopolkapital ind i EEC. Og så vil eksporten stige og gælden til udlandet synke. For socialdemokratiet kan jo ikke skjule, at den kapitalistiske økonomi herhjemme er i en værre forfatning, end den har været i lange tider, og at udsigten til en forbedring ikke er særlig håndgribelig.

Nettogælden til udlandet er ifølge Nationalbankens årsoversigt steget 45 gange fra slutningen af 1960 og frem til udgangen 1971. I det tidsrum er den vokset fra 417 millioner til 19 milliarder kr. Og sådanne kendsgerninger volder naturligvis de herrer socialdemokratiske administratorer kvaler. Dels skal de prøve at klare skærene for kapitalisterne, dels skal de foretage alle mulige krumspring for at forklare, at vanskelighederne ikke skyldes selve det kapitalistiske system med dets udbytning og

profitjagt, men det at kapitalismen ikke bliver administreret rigtigt.

Monopol- og finanskapitalen og så socialdemokratiet har ligefrem kappedes om at fortælle os, at enten må profitten stige og altså dermed udbytningen, eller også må arbejdsløsheden stige.

I et interview i Børsen d. 11-2-72 siger direktøren for Nationalbanken, Erik Hoffmeyer: "Det var jo det forkerte, man gjorde i 1968-69, hvor man tog hensyn til beskæftigelsen. Men det er altså forbi under de nuværende forhold".

Som en god repræsentant for udbytterklassen udtrykker Hoffmeyer her lige ud, at arbejdere i store tal må kastes på gaden, hvis handelsbalancen skal rettes op. Hoffmeyer er ikke alene talsmand for kapitalistklassen i dette spørgsmål, han er det også i spørgsmålet om EEC, så han skyn-der sig at sige: "Og der er det jo helt klart, at bestemmer man sig til ikke at komme i EF ... så er jeg bange for, at kravet om opretning af økonomien bliver væsentlig stærkere". D.v.s., så vil endnu flere arbejdere blive henvist til køer-

Fortsat fra side 2

USA-imperialismens forhåbninger, såvel som Sovjet-revisionisternes spekulationer er gjort til skamme ved det afsluttende commune. Kina "overgiver" hverken Vietnam, Korea eller nogen andre i kampen mod USA-imperialismen.

Derimod har Kinas akceptering af forhandlinger med USA-imperialismen vanskeliggjort og måske udskudt et angreb mod Kina fra USA-imperialismen, således at Kina kan fungere som bagland og base for folkenes revolutionære kamp, samtidig med at den revolutionære bevægelse i de imperialistiske lande styrker deres kræfter.

TIDLIGERE EEC-ARTIKLER:

ARBEJDERBLADET har tidligere behandlet Fællesmarkeds-spørgsmålet i

2. årg. nr. 5: EEC - MONOPOLKAPITALENS EUROPA

2. årg. nr. 6: ARBEJDERKLASSEN OG EEC

2. årg. nr. 7: ARBEJDERKLASSEN - FÆLLESMARKEDET OG
DET NATIONALE SPØRGSMÅL

2. årg. nr. 7: KLASSEKAMPEN MOD FÆLLESMARKEDET

citater: "...med andre ord må kampen være antikapitalistisk. Den må tage sit udgangspunkt i, at medlemsskab af EEC kun betyder en forstærkelse af den udbytning, danske arbejdere allerede i dag udsættes for. Kun hvis vi på arbejdspladserne tager kampen op mod de foranstaltninger, monopolkapitalen iværksætter i dag for at blive konkurrencedygtig i morgen, vil medlemsskab kunne forhindre..." (side 5).

Eksemplarer af de anførte numre af bladet kan fås ved henvendelse til Arbejderbladets adresse. Pris pr. stk. 1 kr. i frimærker.

ne ved arbejdsformidlingen.

Socialdemokratiets stokkesvinger Per Hækkerup, som også ønsker kapitalen ind i EEC i håb om, at i hvert fald de største monopoler herhjemme yderligere vil svulme op, skynder sig at bakke nationalbankdirektøren op. Allerede dagen efter d. 12-2 er han på pletten i Politiken, hvortil han udtaler:

"Jeg kan godt forstå nationalbankdirektørens advarsel. Naturligvis skal vi have den betalingsbalance rettet op. Hvis vi kommer med i EF, mener jeg også, vi kan gøre det og samtidig opretholde den fulde beskæftigelse".

Nu bringer vi ikke dette citat for at fortælle, at Per Hækkerup og socialdemokratiet ser på tingene på samme måde som kapitalen, for det er en gammel affære. Vi gør det for at konstatere, at begge parter mener, at arbejderklassen, den klasse der ved det daglige slid skaber samfundets værdier, skal være den rette til at undgælde ved endnu hårdere slid og arbejdsløshed, for at kapitalen endnu en tid skal kunne klare skærene - og fortsætte udbytningen og spekulationen med de penge, de tjener på vores arbejdskraft.

Men vi gør det også for sort på hvidt at konstatere, at en indtræden i "paradiset" EEC, ikke vil ændre på disse tingenes tilstand. Tværtimod.

Efter planerne skulle indtræden i EEC betyde, at vi kunne øge eksporten og dermed rette op på handelsunderskuddet. Men nu ved vi, at det i EEC kun er Vesttyskland, der har overskud på betalingsbalancen. De øvrige EEC-lande har underskud og er altså selv interesseret i at importere så lidt som muligt. Og med hensyn til, at dette forhold i løbet af 1972 skulle blive bedre, kan vi konstatere, at der ikke er anledning til megen optimisme. Tværtimod står EEC netop i starten af en verdensomspændende økonomisk krise, der giver sig udtryk i synkende produktion og stigende arbejdsløshed.

Vi vil prøve at vise dette ved kort at gennemgå situationen i hvert enkelt EEC-land som den ser ud i dag.

Italien

Værst ser det ud i Italien. Ifølge officielle italienske statistikker var industriproduktionen i de første 9 måneder af 1971 3,2% lavere end i samme periode året før. Især er byggeindustrien i store vanskeligheder.

der, og italienske aviser skriver, at "kædereaktionen" nu spræder sig til andre industrigrene. De største italienske industrivirksomheder Fiat og Pirelli har måttet skære ned på arbejdsdagens længde på grund af svigtende ordrer. Tidsstudiefolk er i sving overalt for at medvirke til, at rationalisere arbejdere ud af produktionen.

Arbejdsløsheden vokser dagligt på grund af fabrikslukninger og nedsat produktion. Ifølge den officielle statistik har arbejdsløsheden toppet 1 million i 1971 og var i dec. på 1,1 mill. Det er en stigning på 200% fra året før. I januar steg det til 1,3 mill. Af de arbejdsløse er de 700.000 unge mennesker under 25 år. Udover dette arbejder 800.000 arbejdere på deltidarbejde.

Arbejdsløsheden har ikke kunnet skræmme de italienske arbejdere fra strejker og andre aktioner mod de urimelige forhold. Den 3-2-72 var der generalstrejke i Rom-området for krav om arbejde. Fabrikker og offentlige institutioner var lammet. 100.000 arbejdere demonstrerede i Roms gader. Samtidig med at mange mister deres arbejde og indtægt stiger priserne konstant. I 1971 var priserne 7% højere end året før.

De italienske arbejdere har ikke af den grund mistet kampviljen. Tværtimod vokser strejkerne antal og omfang. I 1971 var der ikke mindre end 10 store strejker, som omfattede ca. 1 million arbejdere hver.

Industrikredse i Italien indrømmer, at 1971 var det "mest desillusionerende i den italienske økonomis historie siden 1945".

Vest Tyskland

Heller ikke i Vesttyskland ser det for godt ud. Ifølge OECD faldt industriproduktionen i 2. halvdel af 1971 med 3%. Siden begyndelsen af 1971 er stålproduktionen faldet konstant. Ligeledes har dette været tilfældet i den kemiske industri og i

maskinindustrien. Det har medført nedsat arbejdstid og derved mindre lønninger.

"Der Spiegel" opgiver, at industrien i nov. 1971 kun udnyttede 85% af kapaciteten. Det er omtrent samme niveau som under konjunktursvækkelsen i 1966. Men i dag ser det mere sort ud for de vesttyske kapitalister end i 1966-67. Dengang kunne de komme ud af krisen ved at sætte eksporten op, og på den måde skaffe sig mere kapital. I dag er det sværere at eksportere sig ud af krisen, dels fordi de andre EEC-lande selv prøver at bringe deres handelsunderskud ud af verden, dels fordi Vesttysklands konkurrenceevne er svækket på grund af D-markens opskrivning.

Vesttyske arbejdere går i strejke

Derfor bedømmer vesttyske industriledere situationen meget pessimistisk og regner med, at eksporten i 1972 vil synke for første gang siden 1945. En talsmand for Folkevognsfabrikkerne klagede sig til pressen over, at 1972 "vil blive et meget dårligt år. Vi står overfor et fald i produktionen, som vil blive endnu værre end i 1972".

Også her bevirker kapitalisternes vanskeligheder arbejdsløshed for arbejderne. Det hjemlige

Børsen skrev d. 16-2 om arbejdsløsheden i Vesttyskland: "Ledighedsstigningen er et udtryk for en kraftig rationalisering i industrien, som med en kapacitetsudnyttelse, der ligger under det sædvanlige, må søge besparelser på lønningskontoen".

I Vesttyskland har arbejdsløsheden altid været forholdsvis lav. Men i okt. 1971 var arbejdsløsheden 53,5% højere end samme måned året før og lå på 170.000. Den steg til 208.000 i nov. og 270.000 i dec. I januar i år lå den på 375.000. Antallet af arbejdere på-deltidsarbejde er derudover 406.000.

Medvirkende til denne stigning i arbejdsløsheden er også, at vesttyske monopoler er begyndt at investere mere i udlandet, hvor profitterne er større. Fra 1960 til 1970 steg disse investeringer fra 2,9 til 21,0 milliarder D-mark.

Priserne steg med 6% i 1971 og for ligesom herhjemme, at beskylde arbejderne for at være ansvarlige for prisstigningerne, har det vesttyske økonomiministerium sat en bestemt grænse for lønninger i 1972, en grænse som reelt ligger lavere, end hvad priserne forventes at vil stige. Altså et forsøg på reallønssenkning. Nogle af de forræderiske fagforeningsledere har accepteret dette, og det har forøget uroen og kampviljen på arbejdspladserne.

Frankrig

Frankrig er det eneste EEC-land, hvor industriproduktionen i 1971 steg en smule i forhold til 1970. På grund af rationalisering steg arbejdsløsheden i 1971 alligevel med 25% og lå i december på 600.000. Forbrugerpriserne steg sidste år med 6%.

BENELUX

I Belgien og Luxemburg meddelte 1/3 af virksomhederne, der var omfattet af en undersøgelse i-

følge en rapport fra EEC-kommisionen, at ordretilstrømningen i sidste halvdel af 1971 lå under normalen.

I Holland faldt investeringerne i 1971, og arbejdsløsheden røg op fra 69.000 i nov. til 115.000 i dec. 1971. Borgerlige økonomer regner med endnu en stigning. Samtidig er Holland det EEC-land, der er værst ramt af inflationen. Fra 1968 til 1971 steg levned- og forbrugsvarer med ikke mindre end 21%.

Storbritannien

I Storbritannien, som efter planerne skal ind i EEC samtidig med Danmark, steg den officielle arbejdsløshed til 1.023.583 sidste januar. Det er 4,3% mod 2,7% samme måned året før. Det er også her voksende økonomiske vanskeligheder, der er grunden til denne situation. Landet har de sidste år været præget af økonomisk stagnation og en betydelig inflation.

I 1971 gik stålproduktionen ned med 4,1 mill. tons. Der krakkede 30% flere industrivirksomheder i 1971 end i 1970 på grund af manglende ordre og kapital. Udsigterne er sorte. For nylig skrev "Financial Times", at "det er givet, at den samlede arbejdsløshed vil stige endnu mere".

Efter denne korte oversigt skulle det være klart, at Krag og Co's snak om en "international konjunkturopgang" og udsigt til øget eksport ved indtræden i EEC, ikke er andet end et bevidst forsøg på at forhindre os i at se krisens årsag. Det skal se ud som om, det er en forbigående forstyrrelse i maskineriet.

Men fakta er, at vi skal helt tilbage til 1945 for at finde en situation som i dag. Den "krisefri kapitalisme" eksisterer kun i hovederne på de kapitalismens lakajer, som kalder sig socialdemokrater.

HVORDAN BEKÆMPES STREJKEBØDER OG POLITISKE FYRINGER?

De samme folk der efter strejkebølgen i begyndelsen af 1960 forråbte kampen mod Arbejdsrettens bøderegn, disse folk prøver i dag at føre den aktivitet og debat, som tillidsmandsfyringen på Ålborg Værft har skabt, ind i den samme blindgyde.

Det drejer sig om den opposition i fagbevægelsen, som endnu i hovedsagen er under ledelse af DKP-tillidsfolk. Endnu, fordi en hel del efterhånden er ved at gennemskue deres tale-måder og højtidelige resolutioner, som ikke fører et skridt fremad.

Foreningen Arbejder-Solidaritet som slagteriarbejderne på Schaub og Co. i Nyborg tog initiativ til, efter at de selv havde været ude i strejke i dec. 1970, var et virkeligt skridt fremad, da det udtrykte forståelse for, at strejkekampen måtte forberedes og solidariteten organiseres arbejdspladserne imellem.

Prøv at se dette initiativ, af nogle få arbejdere, i relation til den faglige landskonference omfattende 410 delegerede, tillidsmænd og fagforeningsformænd, som på initiativ af DKP blev afholdt i februar 1970, på et tidspunkt, hvor Danmark var præget af et betydeligt antal ulovlige strejker og demonstrationer ud over hele landet. På denne konference vedtog man følgende højtidelige beslutning:

"Hvis arbejdsgiverne vover at indbringe for arbejdsretten bodskrav for arbejdsstandsninger i forbindelse med lønkravene, protesten mod regering og angrebene på tillidsmændene, pålægger konferencen det nedsatte udvalg

øjeblikkeligt at træde sammen og tage alle initiativer, der er nødvendige uanset arbejdsretlige og overenskomst-mæssige begrænsninger".

Da arbejdsgiverne vovede at indbringe strejkerne for arbejdsretten, hvor arbejderne på samlebånd blev idømt bøder, foretog det nedsatte udvalg sig intet. De arbejdere der troede, at konferencen betød en styrkelse af kampen, at der var nedsat en ansvarlig ledelse, måtte i stedet konstatere, at den slagkraftige resolution kun var med til at skabe illusioner blandt arbejdskammeraterne, skabe tiltro til en ledelse, der i realiteten ikke anede, hvordan arbejdsretten skal bekæmpes.

Aktiviteten efter Ålborg-strejken.

Efter Ålborg-strejken er diskussionen om politiske udrensninger af aktive arbejdere på arbejdspladserne blusset op. På møder landet over vedtages resolutioner, som for de flestes vedkommende fordrejer problemet til et spørgsmål om bedre tillidsmandsbeskyttelse.

Vi tror ikke på, at mere præcise regler af en eller anden slags kunne have hindret Henning Sørensens fyring, og endnu mindre de ti øvrige skibsbyggere som blev fyret.

Det fører ingen vegne at vedtage den slags resolutioner. Det samme kan siges om den resolution, som DKP-tillidsfolk fik vedtaget på et tillidsmandsmøde i København den 10. februar i år. Linien i resolutionen er DKP-ledernes vante såsom: "Vi anklager det fagretslige system", "Vi retter kritik mod vore faglige ledere", "Vi opfordrer til at der på alle klubmøder,

generalforsamlinger og kongresser, bliver rejst krav om nye tillidsmandsregler" osv, osv, og alt imens fortsætter arbejdsretten uanfægtet sin bøddevirk-somhed og arbejdsgiverne sine udrensninger af aktive arbejdere.

Socialdemokratiet viser vej

Ingen andre kapitalistiske lande har som Danmark fået opbygget et så fuldstændigt system af love til undertrykkelse og kriminalisering af arbejderklassens strejkekamp (naturligvis undtaget de lande, hvor der hersker åbenlys fascisme). Dette skyldes socialdemokratiets kontrol med fagbevægelsen lige siden Septemberforliget i 1899, da grundlaget for denne udvikling blev lagt.

Tendensen i andre lande går i retning af danske tilstande. Arbejdskøberne håber også dér, at de en dag kan idømme arbejderne strejkebøder og indkradse dem ved at tilbageholde løn. Men naturligvis er det, når alt kommer til alt, ikke et spørgsmål om love og aftaler mellem arbejdskøberne og fagforeningsbureaukratiet.

Dette er først og fremmest DKP-ledernes fortjeneste. I stedet for at organisere og lede arbejderklassens kamp, lader de arbejderne i stikken. De forelægger resolutioner med anklager mod det fagretslige system og de faglige ledere. De er med til at fremtvinge møder med smedeformand Hans Rasmussen, således som fællesklubbernes forretningsudvalg på værfterne gjorde det under Ålborg-strejken. Paradeforestillinger er det, intet andet.

Forberedelse af strejkestøtte

Den eneste alvorlige måde at bekæmpe arbejdsrettens strejkebøder på, såvel som politiske fyringer og andre overgreb fra arbejdskøberne, er ved at gøre strejkekampen mere organiseret og slagkraftig. Kun på denne måde kan vi forhindre, at arbejdskøberne vover at indbringe strejkerne for arbejdsretten.

Foreningen Arbejder-Solidaritet er et initiativ med det formål at skabe en organiseret forbindelse mellem arbejdspladserne, at forberede solidaritetsarbejdet med de strejker, som vi ved bryder ud om en uge, to uger eller en måned.

Ikke desto mindre har DKP-ledelsen og en række ledende tillidsfolk reageret direkte fjendtligt mod foreningen. Angrebene går fra at tillægge Arbejder-Solidaritet forsøg på, at man vil lave nye fagforeninger til, at man i foreningen er modstandere af, at arbejderbevægelsen må være organiseret. Bent Fjelle-rad, fellestillidsmand på B&W-Værft, sagde som afslutning på det førmtalte tillidsmandsmøde i København den 10. feb. i år bl. a. følgende:

"...der har sådan set også været en hel del kritik af den linie, som fagbevægelsens mere - kalde det topledere kører, og det er vel ikke unaturligt, når det er mere aktive tillidsmandsrepræsentanter, der kommer til stede på et møde. På den anden side set, skal vi jo nok passe på, at vi ikke overspiller den rolle, således at dem, der gerne vil have at man helt droppede fagforeningerne får vind i sejlene. For her er det jo ejendommeligt at se, at der er nogen, som gerne vil have et modstykke, fordi de er meget, meget aktive. Vi står på den anden side set over for nogen, som kun nødtvungent står i en fagforening, fordi de bl.a. skal være i en arbejdsløshedskasse. Og de har pludselig samme synspunkter og det kan i hvert fald ikke rigtigt

harmonere. Derfor tror jeg nok alligevel, at vi må slå fast, at arbejderbevægelsen må være organiseret, men at det vi ønsker det er, at man kører en mere slagkraftig linie og gør fagforeningerne til kamporganisationer." (understregningen er Arbejderbladets)

Udover hans platte fordrejninger om, hvem der har fælles synspunkter, så giver han følgende svar til de "meget aktive", "som gerne vil have et modstykke" (med modstykke mener han uden tvivl et initiativ som foreningen Arbejder-Solidaritets), at de istedet må gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Hans svar til strejkende arbejdere bliver altså: "Gør fagforeningerne til kamporganisationer"! Ingen organisering uden om fagforeningens rammer. Den samme opfattelse har DKP-ledelsen, men netop denne linie fører i praksis til forræderi mod arbejdernes strejkekamp.

Kamp mod strejkebøder og politiske fyringer

Uanset hvad man mener om mulighederne for at gøre de nuværende fagforeninger til kamporganisationer, så er det gement forræderi at stille dette alternativ op for de arbejdere, som i de kommende måneder og år beslutter at strejke. Kendsgerningen er, at fagforeningerne i dag direkte undertrykker strejkekampen. Derfor må man skabe en anden organiseret forbindelse mellem arbejdspladserne og forberede strejke-

kampen økonomisk. Dette var fagforeningernes oprindelige opgave, og dette er foreningen Arbejder-

Solidaritets opgave. Men lige så vigtigt er det, at kampen på arbejdspladsen bliver organiseret rigtigt.

Når arbejdere vil kæmpe for nogle krav, så må de rammer, fagforeningen har lagt for arbejdernes organisering på arbejdspladsen, sættes til side. De kan ikke bruges. Det sidste eksempel på dette var Ålborg-strejken. I stedet for at vælge en strejkeledelse uden om fællesklubben, hvor kun de arbejdere kunne sidde, der som flertallet ønskede at strejke til kravene var opfyldt; i stedet for dette, fungerede fællesklubben som strejkeledelse. Det betød, at der allerede fra strejkens start, måske sad et flertal i ledelsen, som reelt var modstandere af strejken og kun ønskede at få den stoppet. På sådanne vilkår, kan ingen strejke føres til sejr, men en så elementær ting, kan ellers vil ledende SF- og DKP-tilhidsfolk ikke engang forstå.

Arbejder-Solidaritets

Indmeldelse i foreningen kan ske ved at indbetale 22,- kr. på giro 186102 til foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, kassereren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

Da arbejderne på Ålborg værft efter en uges strejke skulle tage stilling til strejkens fortsættelse, besluttede et flertal i fællesklubben, at holde oplysninger tilbage om, hvor mange indsamlingslister der var rekvireret fra arbejdspladser landet over. Det man ønskede var helt åbenbart strejkens afslutning og det på trods af, at strejken reelt var det eneste, der kunne få Henning Sørensen ind på værft-

VILDE STREJKER OG ARBEJDSRET

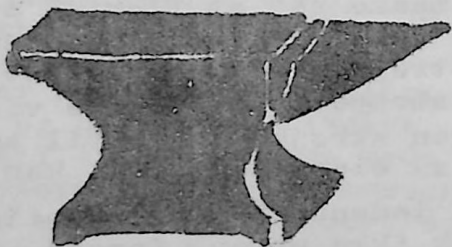
Arbejdskøbernes angreb på arbejderklassen i form af tidsstudier, prisstigninger, skatteflåning, - og fagforeningernes åbenlyse aksept deraf, har medført, at de vilde strejker har taget til i antal og styrke de sidste år. Disse strejker er sendt til arbejdsretten, og her idømmes arbejderne bod, uanset om det er arbejdskøberen, der har fremprovokeret strejken ved at overtræde overenskomsten, eller det er arbejderne, der har kastet overenskomstens lænker og taget sagen i egne hænder.

Denne konfrontation har medført, at strejkevåbnet og arbejdsretten i stigende grad diskuteres på arbejdspladsen. Reformisterne gør sig håb om afskaffelse af denne statsinstitution, som arbejdsretten er.

Det er denne problemstilling, som ARBEJDERGRUPPEN har taget op i den nylig udkomne pjece

VILDE STREJKER OG ARBEJDSRET

Vi opfordrer jer til at købe den, da den er et våben i hænderne på arbejderklassen.

Pjecen kan fås hos

ARBEJDERGRUPPEN
c/o Karsten Piibl Jakobsen
Absalonsgade 33
8000 Århus C.

telefonkontakt:

Villy Pedersen
(06) 22 21 36

eller gennem ARBEJDERBLADET.

Pris: 1 kr. pr. stk.

tet igen og have forhindret udrensningen af yderligere lo skibsbyggere. Den ene dag akcepterer fællestillidsmand og DKPer Richard Jensen, at fællesklubben hemmeligholder omfanget af andre arbejderes solidaritet, og den næste dag appellerer han om solidaritet i kantinerne på andre arbejdspladser.

Med sådanne folk i ledelsen er enhver strejke dømt til nederlag.

Hvis man ikke vil indse nødvendigheden af en organisering mellem arbejdspladserne uden om fagforeningerne. Hvis man ikke kan eller vil se nødvendigheden af at træde uden for de rammer fagforeningen har lagt for organiseringen på arbejdspladsen, og dette er særlig vigtigt i strejkesituationer, så undergraver man reelt arbejderne strejkekamp. Den rolle spiller DKP's ledende tillidsfolk sammen med en række ledende SF-tillidsfolk. Deres motto er, 'intet uden om fagforeningerne, andet end resolutioner, møder og flere resolutioner'.

Arbejdsulykker

Antallet af arbejdsulykker i EEC-landene er steget 4-5 gange i perioden 1965-1970.

Det hænger naturligvis nøje sammen med at kapitalisternes profithunger bliver større og større. Og så må arbejdstempoet jo sættes op, og - ja, skulle nogle arbejdere blive skadet på livstid, så har deres offer trods alt gavnet profitten.

I 1969 steg antallet af arbejdsulykker herhjemme med 10%. Igen i 1970 en 10%'s stigning. I 1971 en stigning på ca. 8%. (Det er hvad Direktoratet for Ulykkesforsikring har registreret.)

Da en arbejder på Lindø Værft sidste år satte Lindø-ulykken (2 dræbt, 11 kvæstet) i forbindelse med profitjagten og betegnede ulykken som uagtsomt manddrab, blev han fyret uden varsel.

Kapitalistisk:

DØDSSTRÅLER I USA

For at skaffe materiale til en undersøgelse i Pentagon, USA's krigsministerium, som gik ud på at få oplysninger om taktiske atomvåbens virkning på soldater, blev patienter på Cincinnati's universitetsklinik "beskudt" med radioaktive stråler. 111 patienter blev behandlet på denne måde for at se, "hvor meget de kunne ta'".

Da sagen tilfældigvis kom frem, måtte USA-senatets "sundheds"-udvalg, der står under ledelse af senator Edward Kennedy, træde frem med en undskyldning:

"Behandlingen har kun omfattet personer fra den fattigste og mindst uddannede del af befolkningen".

BOLIG I DANMARK

Herhjemme har en undersøgelse vist, at mere end halvdelen af huslejen går til de kapitalejere, der har udlånt pengene, huset er bygget for. I nybyggeri er det endda 80 øre af hver krone.

Ikke nok med det. Igangsættelse af nybyggeri er siden 1969 faldet med ca. 30%. Samtidig er arbejdsløsheden i byggefagene stigende.

Mange har svært ved at se logikken. Og alligevel vil vi påstå, at det er fin logik, hvis man kender lidt til det kapitalistiske samfunds funktion.

Spekulationen er lovlig, og renten kan ikke reguleres efter behag. Når disse ting forstærker inflationen, bliver de producerede varer dyrere. Og det forøger handelsunderskuddet overfor udlandet. Derfor indføres delvis byggestop, og lånebetingelserne gøres dårligere. Dette skal dirigere pengene og den dermed overflødige arbejdskraft over i erhverv, der på længere sigt giver endnu mere profit. Nemlig i eksporterhvervene. For de skal jo styrkes; når vi skal ind i EEC. Så logikken fejler intet.

Revisionistisk:

PROFIT I ØSTEUROPA

I de kapitalistiske lande er det profitten, der regerer.

Det er i stigende grad også tilfældet i mange af de østeuropæiske lande, der står under Sovjet-ledernes kontrol. De lokale revisionistiske partier har gjort alt for at nedbryde den socialistiske udvikling og åbne vejen for kapitalismen. Det gøres bedst ved at nedbryde den kollektive aktivitet, og fremme den private aktivitet og dennes fremynglen af kapitalister.

Nogle få tal:

I Polen er der over 5,5 millioner selvstændige bønder, efter at kollektiviseringen praktisk taget er blevet opgivet. 355.000 arbejdere udbyttes i privatejede virksomheder.

I Tjekkosllovakiet er der i dag 15.000 privatejede virksomheder, flere end da Brezjnev & Co. kastede sig over landet for at "redde socialismen".

I Ungarn sikrer den private sektor 30% af produktionen af frugt, 35% af mælkeproduktionen 43% af æg, osv., osv.

I DDR arbejder over 700.000 i private virksomheder, mens 400.000 andre arbejder i såkaldt "halv-statslige virksomheder", hvor en del af profitten går i nogle få personers lommer.

Privat industri tegner sig for 12% af let-industrien og 25% af fødevarer-industrien.

KRIMINALITET I TJJEKOSLOVAKIET

Kriminalitet er en af kapitalismens følgesygdomme.

I Tjekkosllovakiet, hvor Husak-klikens politiske linie også fremmer den borgerlige degenerations har der på det sidste været en stor stigning i antallet af forbrydelser.

Ifølge officielle tal fra det tjekkiske politi, som har været gengivet i de lokale aviser, er antallet af forbrydelser begået af unge mennesker i 1971, alene i provinserne Böhmen og Moravia steget med 30% i forhold til året før.

STUDIEPLAN

FØLGENDE PJECEER, SOM ALLE ER UDGIVET AF, ELLER KAN KØBES HOS ARBEJDERBLADET, INDGÅR I STUDIEKREDSSEN:

1. LENIN: OM STREJKER

Kort og populær artikel om strejkernes betydning - og begrænsning. Betydningsfuld i dag, hvor de vilde strejker griber om sig. Pris 1 kr.

4. ARBEJDSLØNNEN

Om prisen for vor arbejdskraft. Tidløn, akkordløn, morakkerlønssystemerne og reallønnens fald under kapitalismen. Pris 2 kr.

2. DIMITROV: OM FAGFORENINGERNE

Levende artikel om hvordan fagforeningslederne i begyndelsen af dette århundrede gik over til forsvar af kapitalistklassens interesser. God som grundlag for at forstå og diskutere vore hjemlige fagforeningers rolle i dag. Pris 2 kr.

5. SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTIS HISTORIE (1938) Kapitel 1 og 2.

Om samlingen af de spredte arbejdergrupper i ét parti. Om kampen mod økonomisterne og andre folk, der ligesom i dag vil holde arbejderne fast på dagskravene ved at skyde kampen for socialismen i baggrunden. Pris 4 kr.

3. STRASSBOURG-TESERNE

Udarbejdet af Røde faglige Internationale i 1929. Om forbedelse af strejker, om strejkekomiteernes rolle og opgaver, om strejketaktikken. Lærerige og konkrete retningslinjer. Pris 1 kr.

6. OM PROPAGANDAARBEJDE

Nogle af de konkrete retningslinjer Arbejderbladet mener må ligge til grund for det indledende arbejde i opbygningen af et kommunistisk arbejderparti herhjemme. Grundlag for en konkret diskussion om det hidtidige og videre arbejde mod dette mål. Pris 1 kr.

De fleste af pjecerne er forsynet med et helt aktuelt forord, med Arbejderbladets vurdering af situationen i dag, og de opgaver, den stiller.

Studiekredsen har til opgave at give vores og andres arbejde som kommunister, først og fremmest på vores arbejdsplads, større fasthed og sikkerhed.

Ud fra dette formål opfordrer vi alle interesserede til at deltage i studiekredsen.

Vi vil derudover hver aften tage et aktuelt emne op til diskussion, et emne, som vi kan vælge fra gang til gang.

I København vil der blive afholdt møde hver 14. dag.

Første møde bliver TIRSDAG d. 4. APRIL kl. 19.30. Sted: Falkonergårdsvej 15, 1959 København V.

Hvis du har besluttet dig til at deltage i studiekredsen, så send os evt. lige et par ord, også om ugedagen passer dig. Det letter overblikket for os - og du vil samtidig få nærmere oplysninger om studiekredsen.

- o -

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

"Af skade bliver man klog", siger et gammelt dansk ord. I hvert fald er det en kendsgerning, at man tit skal have haft tingene tæt inde på livet, før man gør sine erfaringer og drager sine konklusioner.

Det er først og fremmest på arbejdspladserne, erfaringerne om dette samfunds natur gøres. Her er kapitalens diktatur nemlig mest åbent og umaskeret. Her afslører de borgerlige "arbejder"-partier, Socialdemokratiet, SF og DKP sig også tydeligst, når det gælder om i konkrete situationer at forsvare vores interesser mod kapitalen. Vi ser det f.eks. i deres stilling til de ulovlige strejker. Fra Socialdemokratiet møder vi en aktiv modstand mod disse strejker. Fra SF's og DKP's side finder modstanden sted på en lidt anden måde, nemlig ved at disse partier bevidst undlader at forberede og opbygge en organiseret solidaritet mellem arbejdspladserne - uden om fagforeningsapparatet.

Her - på arbejdspladserne - afsløres også den politik LO står for - nemlig den samme klassesamarbejdspolitik, som Socialdemokratiet i årtier har ført ud i livet, og som reelt kun har ført til en styrkelse af kapitalen.

Ud fra disse forhold, og for nogles vedkommende ud fra erfaringer i ulovlige strejker, vækkes flere og flere kammerater på arbejdspladserne til live i politisk forstand.

Det er først og fremmest kammerater på arbejdspladserne, som allerede har gjort disse erfaringer, vi henvender os til med vores studiekreds.

»Snak«

eller handling

Studiekreds, spørger mange, hvilken værdi har det? Har vi

ikke netop for megen snak og for lidt handling?

Der er nogen, ja endog megen sandhed i dette. Det er handling der skal skubbe til læsset, til kapitalismen. Det er handling der skal skubbe til arbejdskammeraterne og få dem over på klassekampens side, og det er handling der skal fremme organiseringen af et kommunistisk parti på landsplan.

Det er rigtigt, at ord end ikke kan vælte den mindste tue. Men lige så rigtigt er det, at det heller ikke nytter noget at handle i blinde, at reagere spontant på kapitalismens urimeligheder.

Arbejderklassen har siden dens opståen gjort så mange erfaringer i sejre og nederlag, at det ville være blindt at ignorere dem. Disse erfaringer på godt og ondt er det først og fremmest Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung, der har opsummeret. Ikke ud fra skrivebordskonstruktioner, men med begge ben på jorden, midt i den konkrete situation i klassekampen.

Og disse erfaringer må vi også bruge, hvis vi skal have større indsigt i den politiske sammenhæng og de politiske opgaver, vi stilles overfor i dag, og hvordan de skal løses.

Altså har en kommunistisk studiekreds på ingen måde det formål at uddanne "kommunistiske" professorer, der kan dupere ligesindede med en flom af fraser.

Tværtimod. Formålet er at styrke os til kommunistisk propaganda- og organisationsarbejde, der hvor arbejderne dagligt samles og mest åbent konfronteres med kapitalens undertrykkelse: nemlig på arbejdspladserne.

Ved lønreduceringer, afskedigelser, arbejdsulykker og andre udslag af kapitalens undertrykkelse, må kommunister gribe ind og vise vejen for kammeraterne. I strej-

kesituationer, hvor striden står mest åbent mod de "arbejder"-repræsentanter i fagforeningsapparatet, der ser det som deres fornemste opgave at forhindre strejke eller demoralisere os i kampens løb, må vi lære at vende deres angreb til modangreb og sejr.

Kort sagt: alt dette kræver kammerater, som ikke taber fatningen og bliver rådvilde, men som selvstændigt kan orientere sig i alle situationer, og som ikke frygter at tage en beslutning.

Deltag i ARBEJDERBLADETS studiekreds

For at Arbejderbladets studiekreds skal få det bedst mulige resultat, har vi fundet det nødvendigt i første omgang at diskutere de problemer, vi dagligt støder på: De nuværende fagforeningers rolle, hvordan kommunister skal organisere arbejdet i disse, hvordan vi bedst organiserer arbejdet udenom fagforeningsapparatet, hvordan vi opretter oppositionelle arbejdspladsgrupper, strejkekomiteernes funktion og opgaver, hvordan strejkekampen og den økonomiske kamp i det hele taget udvikles og benyttes til at fremme kampen for socialismen.

Alt sammen ting, som er blevet yderligere aktuelle i forbindelse med Ålborgstrejken og tillidsmændenes tilbagetræden på Svendborg Værft.

Vi vil prøve at tilrettelægge Arbejderbladets studiekreds sådan, at disse og andre aktuelle ting bliver taget op til diskussion og vurdering.

Her har vi erfaringer, selv om de ikke er store, og det samme har du. Som enkeltpersoner vil vi aldrig kunne lægge en rigtig linje for kampen. I fællesskab vil vi derimod kunne lære af hinanden, og ved samtidig på en levende måde at bruge de kommunistiske klassikere på dagens situation i Danmark, vil vi gradvist kunne udvikle en rigtig linje for organiseringen af kampen på arbejdspladserne og for et kommunistisk parti.

Selv om du af og til, og måske endog regelmæssigt, har købt Arbejderbladet, og måske synes, at meget af det vi skriver er rigtigt, så ved du samtidig, at den kommunistiske gruppe omkring Arbejderbladet ikke er særlig stor, og at vores muligheder er begrænsede på nuværende tidspunkt. Og dette har måske holdt og holder dig stadig tilbage fra at deltage i arbejdet.

Vi tror at der er mange i samme situation. Og alligevel ser vi, at der rundt om i landet organiseres kommunistiske arbejdergrupper, der på samme måde som vi har indset nødvendigheden af at arbejde på opbygningen af et kommunistisk arbejderparti, der ikke som DKP sætter bestræbelserne for folketings-taburetter og fagforenings-poster højere end arbejdskammeraternes interesser.

Vi ved også, at den udvikling, der i dag er i gang i den kapitalistiske verden, vil føre frem til en endnu større økonomisk krise. Som i 30'erne vil det være arbejderklassen, der stærkest vil mærke krisen i form af arbejdsløshed, strejkeforbud og økonomisk og menneskelig ruin. I en sådan situation, hvor kapitalens profitjagt vil blive desperat, vil de kun have respekt for én ting: en virkelig stærk og velorganiseret arbejderklasse, der har frigjort sig fra alle de lænker, classesamarbejdspolitikken har forsøgt at spænde os fast i, og som kan sætte hårdt mod hårdt.

Derfor opfordrer vi dig til, at omsætte dit klassehad til handling, og i det omfang du har mulighed for det, at gå ind og bidrage til det revolutionære arbejde.

Studiearbejdet er en del, ja, en vigtig del af dette arbejde, og vi opfordrer dig til at deltage i Arbejderbladets studiekreds, eller - hvis du bor uden for København, at ringe eller skrive til os. Vi vil så godt som det er os muligt prøve at give dig råd og tip om, hvordan du eventuelt selv kan organisere en studiekreds der hvor du bor, og stille materiale til rådighed.

KAMPEN PÅ IRLAND

Udviklingen i Nordirland viser, at kapitalisterne og imperialisterne ikke skyer noget middel for at opretholde sit klasseskildring, når de religiøse midler til at undertrykke og splitte arbejderklassen ikke længere slår til. Men heller ikke den åbenlyse væbnede undertrykkelse vil i længden kunne redde dem. Den irske arbejderklasse styrkes ved hvert sammenstød med undertrykkerne. Mod de engelske soldaters reaktionære vold sætter masserne den revolutionære vold.

Protestanter er undertrykkere

Irland har været en engelsk koloni i over 700 år. Øens nære beliggenhed har blot betydet, at den kunne undertrykkes og udpi-nes så meget desto grundigere. Under de engelske imperialisters beskyttelse opstod en ny gods-ejerklasse, som antog deres "her-res" religion: protestantismen. Den fattige katolske bondebefolkning har derfor gennem mange hundrede år lært at sætte lighedstegn mellem protestant og undertrykker.

Men undertrykkelsen medførte også, at der voksede en stærk befrielsesbevægelse frem på øen. Denne bevægelse gennemtvang i begyndelsen af dette århundrede en række mindre reformer for de katolske bønder. Dette førte til, at en god del af de mere velstående protestanter flyttede til Nordirland, hvor der i forvejen var en ret stor protestantisk befolkning (bl. a. var mindre dele af arbejderne her blevet "smittet" af den nye trosretning), og hvor den revolutionære bevægelse blandt bønderne ikke var særlig stærk. I Nordirland oprettede protestanterne deres egne væbnede organisationer (f. eks. Orange-ordenen) til at opretholde "ro og orden". Disse blev forløberne for de fas-

cistiske organisationer blandt protestanterne i dag.

Irlands deling

I 1916 brød den såkaldte Påskeopstand ud i Dublin, hvor byens arbejdere rejste sig mod både den hjemlige overklasse og de engelske imperialister. Oprøret blev druknet i blod, men uroen bredte sig hastigt til hele Irland. Irerne boykottede den engelsk-kontrollerede regering, oprettede deres egen nationalforsamling (DAIL) og sin egen hær: Den Irske Republiks Armé (IRA), som fortsatte den væbnede kamp. Efter en række blodige sammenstød kom det til våbenhvile i 1921. Den irske republik blev oprettet og fik samme status som Canada og Australien, mens Nordirland fortsat skulle være direkte underlagt den engelske regering. Den sydlige del af Irland - EIRE - fik således sin selvstændighed men er i dag lige så omklamret af den engelske imperialisme som Nordirland. Mens Nordirland kontrolleres af de engelske bajonetter, bliver Sydirland kontrolleret af banker og industrimonopoler. Det

er dette system, som er grundlaget for den hensynsløse udplyndring med dens fattigdoms- og arbejdsløshedsproblemer. Den nuværende kapitalistiske verdenskrise har yderligere forværret forholdene, og det vil næppe blive bedre, når de engelske im-

perialister nu trækker øen med sig ind i EEC.

Usle forhold

Nordirlands arbejderklasse lever under usle forhold, men de herskende sørger for, at de katolske arbejdere har det en tand værre end protestantiske. Katolikkerne får den ringeste uddannelse, er de sidste, der bliver antaget, får den laveste løn og bliver først fyret. De lever sammenstuvet i slumghettoer og har ringere politisk indflydelse - da valgkredsene altid er lagt sådan, at der er sikkert protestantisk flertal.

"Del og hersk"-politikken er en gammel prøvet metode, som borgerskabet benytter sig af overalt for at bevare magten. I Nordirland er det lykkedes i særlig grad. Ved at hidse protestantiske og katolske arbejdere op mod hinanden, har borgerskabet og politiker-snylterne i nogen grad været i stand til at aflede opmærksomheden fra den reelle klasse modsætning mellem dem selv og arbejderne og på den måde kunnet foretage en mere grundig udbytning.

Den nuværende kamp

I begyndelsen af 60'erne voksede der en borgerrettighedsbevægelse frem, som krævede reformer for katolikkerne. På trods af, at bevægelsen blev domineret af småborgerlige og intellektuelle grupper, indså borgerskabet, at det medførte en risiko for, at arbejderklassen skulle aktiviseres, og særlig frygtede de en forening af protestantiske og katolske arbejdere.

I sommeren 1968 og -69 arrangerede disse grupper protestmarcher, som blev angrebet meget heftigt af det lokale politi, B-specials (engelsk-trænede politisoldater) og af forskellige reaktionære protestantiske grupper.

Katolske arbejderkvarterer i Derry og Belfast blev invaderet af politi, som gik bersærker gang. Arbejderne satte sig til modværge, og det kom til voldsomme

gadekampe, hvor store grupper af katolske arbejdere deltog. Den reaktionære offensiv havde ikke haft held til at kvæle en voksende klassebevidsthed hos de katolske arbejdere - den havde tværtimod bidraget dertil. Derimod opnåede den sit andet

formål - at uddybe splittelsen mellem de katolske og protestantiske arbejdere. Med regeringens billigelse lykkedes det de fascistiske grupper at forandre borgerrettigheds-kravet til en kamp mellem protestanter og katolikker.

England så med bekymring på denne udvikling, og engelske tropper blev sejlet over for at holde orden. I dag findes der over 10.000 engelske lejesoldater i Nordirland, og således er imperialistisk undertrykkelse blevet et særdeles håndgribeligt begreb for den irske arbejderbefolkning. Nu, hvor klassekampen atter er flammet op, retter kampen sig i langt større udstrækning end før mod de engelske besættelsestropper, og selv om der stadig er modsætninger mellem protestantiske og katolske arbejdere - så er hadet mod de engelske soldater lige store i begge grupper, og en stigende bevidsthed om de fælles klasseinteresser er ved at vokse frem. Englændernes stadig mere desperate blodbads-taktik vækker kun yderligere den irske arbejders kampvilje og tapperhed. Det eneste resultat, imperialisterne havde af deres dræbende skud i Londonderry for nylig var, at modstandsviljen blev yderligere styrket, og at de efterfølgende demonstrationer samlede adskillige flere deltagere.

Borgerrettighedsbevægelsen blev hurtigt splittet op i en liberal fløj og i grupper med mere eller mindre socialistiske ideer. I en af de sidstnævnte startede Bernadette Devlin sin politiske virksomhed. I den borgerlige presse er hun udpeget som en slags gallionsfigur for de katolske arbejderes kamp. Men hun er ikke den leder de katolske arbejdere behøver. Hun overvurderer parlamentets muligheder, tror på reformer og forstår ikke, at ar-

bejderklassen er den eneste revolutionære klasse.

IRA

Også denne organisation er i dag splittet i flere afdelinger, som

kun har det tilfælles, at de kæmper mod den siddende regering og den engelske besættelse. Fra sin start har IRA først og fremmest været nationalistisk, men fordi det store flertal af med-

lemmerne kommer fra arbejderklassen og de fattige bønder, har IRA altid stået politisk til venstre. Men dets virkemidler har hele tiden været rent militære. Det har

været den største svaghed ved IRA, at det altid har været geværeret, som har dirigeret politikken i stedet for det omvendte - for rent faktisk har man opnået meget lidt selv om mange medlemmer har ofret livet.

IRA's medlemmer i det "befriede" syden har erfaret, at der ingen frihed findes for arbejderklassen så længe kapitalismen består, og i de senere år er organisationen blevet stadig mere præget af marxistiske ideer. Som en af lederne udtrykker det: "Det er ikke nok at få en anden farve på postkassen". Opgaven må være rent politisk at bevidstgøre folk om nødvendigheden af en socialistisk revolution. Men der er opstået en reaktion mod den nye retning fra konservative nationalister inden for IRA, som har splittet sig ud, og de to grupper glider stadig længere fra hinanden, selv om der stadig finder et vist militært samarbejde sted. Den marxistiske retning kalder sig Officielle IRA, og den har flest tilhængere i det "befriede" Eire, mens udbryderne (Provisional IRA) står stærkest i Nordirland, hvor den nationale undertrykkelse er stærkest.

Hovedparten af bombeattentaterne og de militære operationer udføres af Provisional IRA. Ledelsen kommer fra småborgerlige grupper, og de betoner stærkt, at de intet vil have med "kommunister" at gøre. Deres mål er en åben militær konflikt, som skal føre til Nordirlands "befrielse" og et samlet Irland. Man vurderer der-

for ikke så nøje virkningerne af aktionerne. En række bombeattentater har været dårligt planlagt og har ført til store tab blandt civile - uden at noget godt er opnået. I flere tilfælde har man angrebet militærposter på en sådan måde, at store grupper af civile er kommet i ildlinien. Det Officielle IRA prøver meget bevidst at undgå sådanne episoder. Man undgår helst bombeattentater, fordi virkningerne er vanskelige at beregne. Officielle IRA ser det som sin opgave at forsvare befolkningen mod overgreb fra de engelske

tropper og lokale fascister. De anser det for galskab at gå ind i en direkte militær konflikt på nuværende tidspunkt, som ville føre til et blodbad, der ville ramme katolikkerne hårdest. Ved siden af de militære operationer arbejder man med politisk oplysning, og man fremhæver, at kampen på Nordirland er en del af kampen for at gennemføre den proletariske revolution på hele Irland. Der er intet vundet ved en samling af Irland, hvis samfundssystemet forbliver det samme. Kun under socialismen opnår arbejderklassen frihed!

Om de stridigheder, som i dag finder sted på Irland, kan man anvende Lenins ord om oprøret i 1916:

"Kapitalismen er ikke så enkelt opbygget, at de forskellige oprørsstrømninger af sig selv kan smelte sammen (...) Kun gennem foreløbige, ufuldstændige, spredte og derfor frugtesløse revolutionære bevægelser vinder masserne erfaring, tilegner sig kundskaber, samler styrke og lærer sine ledere, de proletariske socialister, at kende, og forbereder sig på denne måde til det endelige stormangreb.

(Fra Den irske Opstand, 1916)

Uddrag af

BREVE FRA LÆSERNE

Brev fra Svendborg:

...
Jeg har fået et par eksemplarer af Arbejderbladet fra en Odense kollega, og det har givet mig interesse for bladet...

Der er en del interesse for bladet på min arbejdsplads. Så kan I ikke med udgivelsen af næste nummer sende mig en 5-6 stykker som jeg så kan prøve at afsætte i første omgang. Når jeg har udsolgt afregner jeg så med jer.

Brev fra en gruppe i Horsens:

...
Var det ikke en idé at bringe en artikel i Arbejderbladet om
1) Hvilke retningslinier man opstillede for partiopbygningen i "Om Propagandaarbejde", 2) Hvad man konkret har gjort for at efterleve disse retningslinier, 3) Hvilke erfaringer man har indhøstet i den forløbne periode, 4) Hvilke konsekvenser disse erfaringer vil få for det fremtidige arbejde frem mod partidannelsen.

Vi vil i de kommende numre prøve at tage de ting mere systematisk op som Horsens-kammeraterne efterlyser.

red.

NYE PJECE FRA ARBEJDERBLADET

Lenin: OM STREJKER.....1 kr.

Dimitrov:

OM FAGFORENINGERNE.....2 kr.

STRASSBOURG-TESERNE.....1 kr.
(Om strejketaktikken)

OM PROPAGANDA-ARBEJDE...1 kr.

Nogle retningslinier
for opbygningen af det
kommunistiske parti.

Henvendelse: ARBEJDERBLADET,
Falkonergårdsvej 15, 1959 V.
Giro 20019 - tlf. 37 22 24.

Brev fra Ålborg:

...
Det ville være en god ting at få fjernet de røde faner og hammer og segl-tegnet fra forsiden. Det er ikke god taktik at få folk vendt imod sig, inden de har fået læst et ord...

Vi har selv diskuteret Arbejderbladets "hoved". Vore betænkeligheder går på, at vi ofte bliver forvekslet med Danmarks såkaldt 'kommunistiske' Parti (DKP) og revisionisterne i Moskva. En del afviser af den grund bladet på forhånd - hvad man heller ikke kan fortænke dem i.

Vi mener dog ikke, at vi på grund af revisionisternes forræderi skal gøre forsøg på at skjule, at Arbejderbladet er et revolutionært kommunistisk propagandablad.

red.

Brev fra Nord-Fyn:

...
Et blad som virkeligt skal være et arbejderblad bør være et blad som virkeligt forstår lønmodtagerens lønmodtagerens problemer på godt og ondt, som forstår at distancere sig fra de andre arbejderpartiers publikationer uden dog at skræmme de mennesker væk man virkelig henvender sig til. Dette skal ikke forstås som et kompromis med det leninistiske grundlag, men som en erkendelse af, at den borgerlige koldkrigs-propaganda virkelig har sat sig spor i den danske arbejderbevægelse, med Socialdemokratiet i spidsen som lakajer for den amerikanske imperialisme. Jeg synes, som I også gør med stor dygtighed, beskriver den daglige kamp på de danske arbejdspladser, og der bør være mere af den slags og hvis det er muligt at få læserbreve i

BREV TIL LÆSERNE

Arbejderbladet får en del breve fra læserne. Vi får både ros og kritik. Ros er selvfølgelig rart men kritik er endnu bedre. Og allerbedst er konkret kritik og forslag til forbedringer, selvom vi ikke altid er i stand til umiddelbart at efterleve det.

Vi har også ind i mellem fået sendt artikler og oplysninger, som vi så har kunnet videregive gennem bladet. Dette er meget væsentligt og en betingelse for, at bladet skal kunne udvikle sig og efterhånden leve op til sit egentlige formål: skabelsen af et net af kontakter af revolutionære kammerater rundt omkring på arbejdspladserne. Bladet skal

altså virke som organisator af de mest bevidste lag indenfor arbejderklassen.

Men dette arbejde går langt fra af sig selv. Vi ved at der findes mange klassebevidste folk rundt omkring i landet, der i det afgørende ligger på bølgelængde med Arbejderbladet, men som endnu

ikke kender bladet. Eller som kender det og læser det, men enten ikke mener, at de kan bidrage noget videre, eller mener, at det ikke kan nytte el.lign.

Dette er en helt forkert holdning.

Ethvert tilsyneladende nok så beskedent bidrag i form af oplysninger og kritik m.v. er et håndslag til os i vort arbejde. Og hver gang du lader en arbejdskammerat se bladet, eller uddeler frieksemplarer, eller sælger bladet på din arbejdsplads eller ved andre arbejdspladser eller i dit boligkvarter eller i din by, så har du givet et bidrag til vor fælles kamp.

Hold dig ikke tilbage kammerat!

Vi har en del kontakter rundt omkring i landet. Hvis du ønsker det, kan vi sætte dig i forbindelse med kammerater i din omegn, så I sammen kan tage opgaver op, danne grupper, oprette studiekredse, danne arbejdspladsceller osv. Eller hvilke initiativer der nu ellers vil fremme udviklingen.

Tag kontakt med Arbejderbladet!

Arbejderbladet bør de indgå som en naturlig dialog.

Man kunne f.eks. lade forskellige grupper fungere som en slags korrespondenter fra de respektive områder og arbejdspladser. Lad os håbe at dette bliver til mere end en krusning på overfladen.

Brev fra Ålborg:

...Jeg vil meget gerne have tilsendt 7 frieksemplarer af Arbejderbladet for at kunne studere det sammen med nogle arbejdskammerater.

Brev fra Ålborg:

Vi er nogle arbejdere der gerne vil bede om et abonnement på jeres blad. Regner med vi kan betale på giro eller lignende. Jeres blad bliver bedre og bedre.

Sejr for minearbejderne

De 280.000 britiske minearbejdere sejrede i deres strejkekamp, og det blev derved en sejr for hele den britiske arbejderklasse. Årsagen til strejken var de lave lønninger, den galopperende inflation og det af den britiske regering indførte lønloft (ingen aftaler om lønforhøjelser må slutes med mere end 8%).

Disse ting hersker der udbredt utilfredshed med i den britiske arbejderklasse.

I de sidste år har vi set en stærkere og stærkere aktivitet fra de britiske arbejderes side. Kampen for bevarelse af arbejdspladser og lønforhøjelser griber om sig. Samtidig uddybes krisen i den britiske økonomi, og gør enhver strejke til et hårdt slag mod den samlede britiske kapitalistklasse.

Derfor sættes politi ind mod de strejkende. Derfor erklæres landet i undtagelsestilstand. Altsammen ting som afslører samfundets klassekarakter. Det er profitterne som skal forsvares med alle midler.

Det skærper kampen, og arbejderne har ved deres spontane aktioner vist, at de ikke vil lade sig kue. Men kampen må i stadig højere grad organiseres og udvikles til en kamp klasse mod klasse, for arbejderne befrielse, for socialisme. En sådan kamp frygter de britiske kapitalister, ligesom de danske kapitalister frygter det her.

Det som sker i England udspiller sig nemlig også her: inflation, tryk på lønningerne, fyreseddel til flere og flere, mere og mere umenneskelige akkorder.. indtil arbejderne mister tålmodigheden.

Strejkens baggrund

Der er rask væk blevet lukket gruber siden kulindustrien i 1947 blev nationaliseret. I 1947 var der 958 gruber, i dag er der 292. Antallet af arbejdere er faldet fra 700.000 til 290.000. Altså er ca. 400.000 blevet fyret.

Samtidig har kapitalisterne gjort alt for at presse mere ud af minearbejderne. I 1947 blev der produceret 200 millioner tons kul om året. I 1971 blev der produceret 147 millioner tons. Der produceres altså 3/4 mindre end tidligere, men kun med den halve arbejdsstyrke.

Siden nationaliseringen er 6.494 minearbejdere blevet

Strejkvagter standser en skruetrækker.

dræbt ved arbejdsulykker, og alene sidste år døde 595 arbejdere af "sorte lunger".

En del af Det Nationale Kulsel-skabs profit går direkte til tilskud til private virksomheder, og havner altså i private kapitalisters lommer.

Det koster ca. 100 kr. at producere 1 ton kul. Når arbejderne køber kul, koster det ca. 270 kr. pr. ton, hvorimod private virksomheder gennem tilskud kan købe for 50 kr. pr. ton.

Den eneste klasse, som har udbytte af nationaliseringen, er altså arbejdsarbejderklassen.

For mange minearbejdere er lønnen ikke steget de sidste 10 år, fordi man er gået væk fra akkord. Samtidig er det blevet dobbelt så dyrt at leve de sidste 10 år.

Det er et af de hårdeste, ubehageligste, farligste arbejder, og lønnen er tilmed elendig.

Da så Det Nationale Kulsel-skabs ledelse tilbød en maksimumforhøjelse af lønnen med 8%, bristede tålmodigheden.

Arbejdernes krav var 47%, og minearbejderforbundet var tvunget til at fremsætte kravet overfor kullledelsen.

Forbundet havde ellers i årevis samarbejdet med arbejdsarbejderne om afvikling af store dele af mineindustrien i håb om senere at få en belønning for samarbejdsviljen. Men denne udblev altså, og for ikke yderligere at miste indflydelse blandt medlemmerne var man nødt til at fremføre arbejderne krav.

1926 - 1971

To gange før, har der været store minearbejder-strejker i England, nemlig i 1921 og 1926.

I 1926 nedlagde millioner af arbejdere i hele landet arbejdet, mod planlagte lønsænkninger i mineindustrien. Hele landets industri var lammet i dagevis.

Men hvad skete der. Fagforeningslederne forhandlede i hemmelighed med kapitalisterne og deres regering, bag arbejderne ryg, og kom frem til -en lønsækning. Arbejderne blev sendt tilbage til gruberne. Da forræderiet gik op for kollegaerne, nedlagde de igen arbejdet. Men strejken varede kun i 9 dage, så var den kørt ned.

Arbejderne havde fra starten stolet for meget på den opportunistiske fagforeningsledelse. De havde for lidt erfaring, og strejken blev brudt ved, at de tyske kapitalister uhindret kunne sende omfattende kulladninger til deres britiske "klassebrødre".

Men i dag er situationen bedre. Den britiske arbejderklasse er blevet mere selvbevidst af de sidste års mange kampe. I dag er illusionen om "velfærdssamfundet" faldet til gulvet, og i stedet viser kapitalismens sande ansigt sig: forstærket udbytning, forstærket undertrykkelse.

Disse erfaringer om klassesamfundet har i høj grad lært de britiske arbejdere, at de kun kan stole på deres egne kræfter.

Stærk klassesolidaritet

Fra starten af kunne det ellers tyde på at strejken var dømt til nederlag. Kullagrene kunne strække til 9 uger. Desuden havde minearbejderforbundet ikke sikret sig støtte fra jernbanearbejdere og søfolk.

Men på trods af dette sejrede klassesolidariteten.

Metalarbejderne truede med strejke, lastvognschaufførerne nægtede at transportere kul og olie. Elektricitetsarbejderne standsede overarbejde, jernbanearbejderne nægtede at være med til kultransport.

Men strejken blev først og fremmest en succes, fordi minearbejderne sendte strejkevagter rundt i hele landet, hvor de organiserede udrykningshold, der hurtigt kunne gribe ind i tilfælde af strejkebryderi.

Derved blev strejken spredt, og der kunne ikke røres ved det kul, der var oplagret. Også ved elektricitetsværkerne og i havnene blev der sat strejkevagter. Tilstedeværelsen af strejkevagter i hele landet, frembragte fra alle lag i arbejderklassen solidaritetsaktioner, som spændte fra demonstrationer og kortere arbejdsnedlæggelser, til aktiv hjælp til de strejkevagter der blev angrebet og kom i kamp med de udkommanderede politistyrker. I Saltley ved Birmingham blev kuldepotet f.eks. først lukket efter voldsom kamp mellem minearbejdere og 1000 udkommanderede politifolk. Først da arbejdet blev nedlagt i flere af byens virksomheder og arbejdere totalt blokerede vejen til kuldepotet, måtte politiet trække sig tilbage og depotet lukke.

Kapitalistklassen og dens stat frygtede, at minearbejderstrejken kun ville være en forløber for andre arbejdergruppers aktioner. De var derfor fast besluttet på ikke at give sig.

De engelske imperialister sendte deres stærkeste politienheder til Skotland og Wales, hvor arbejderne kampformer havde taget en yderst militant karakter. Øjensynlig af frygt for at arbejderne der skulle have lært af deres irske klassebrødre.

Kraftværkerne i London og andre større byer var under konstant opsyn af politienheder, og arrestationer af strejkevagter foregik i flæng for "forstyrrelse af den offentlige ro og orden". Men disse provokationer kunne ikke bryde arbejderne kampvilje. I tusindvis af minearbejdere forlod deres familier og rejste rundt i landet for at organisere strejkevagt og sprede oplysning om strejken.

På den måde forhindredes konsekvent kultilførsel fra udenlandske skibe og betalte skruerbrækkes forsøg på ved magt at bryde gennem strejkevagten.

Splittelses-forsøg mislykkedes

Kapitalisterne blev naturligvis ikke kun ved de brutalere metoder. Også mere "fine" metoder blev taget i brug. Løgne og bestikkelse var metoder for at undergrave kampen.

"På grund af strejken vil kulpriserne stige", blev det fortalt. Men folk vidste, at det ikke var noget nyt. De var nemlig steget fra år til år, også uden strejke.

"På grund af strejkerne, må mange af de mindre rentable gruber lukke for altid. Og det er ikke til jeres fordel", hed det videre. Men i de sidste mange år er gruber rask væk blevet nedlagt, så arbejderne på de mindre gruber stod fortsat fast; tværtimod øgede sådanne udtalelser kun hadet til kapitalisterne.

Kampen vokser fagforeningsledelsen over hovedet

De britiske fagforeningsledere har lang erfaring i "resultatrigt" at vildlede arbejderne kamp. De har ligesom herhjemme konsekvent holdt arbejderne fast ved dagskravene og skudt kapitalismens omstyrtelse og socialismen i baggrunden eller helt ud. På den måde har de gjort kapitalisterne mange tjenester og også undergravet kampen for de økonomiske krav.

Således afslog det britiske LO, TUC, at udbetale strejkeunderstøttelse og at mobilisere støtte til minearbejderne. Lederne af andre forbund har også kun gjort lidt - eller slet intet. Solidariteten kom ikke fra den kant, men spontant fra arbejderklassen, som ud fra tidligere konflikter havde gjort deres erfaringer - sidst fra den 5 måneder lange poststrejke for godt et år siden, som endte i nederlag netop på grund af manglende økonomisk støtte og politisk solidaritet.

"EUROPA BLIVER STØRRE"

Umiddelbart før den britiske premierminister Edward Heath sidste år rejste til Paris til det møde, der betød gennembruddet i de britiske EEC-forhandlinger, udtalte han på en konservativ kvindekonference i London:

"Vi står overfor en skæbnesvanger prøve på vor viljestyrke... Har vi den klogskab som skal til for ved opbygning og samarbejde at opnå det, som Napoleon og Hitler ikke klarede at opnå ved ødelæggelse og erobring?"

Rene ord for pengene. Nu har Brandt taget det næste skridt og indvarslet dannelsen af en Europa-hær. Og den tyske forbundsregering meddeler i store annoncer landets befolkning, at Neuropa er en fuldbyrdet kendsgerning.

De socialdemokratiske badutspringere, Krag, Nørgård og Co. får det således stadig sværere i deres manøvrer for at få Danmark i Fællesmarkedet. Hvad hjælper det, at man er store taskenspillere, når makkerne dernede syd for grænsen gang på gang slår spillet over ende?

Nu har man så energisk og så

længe forsøgt at forklare folk, at når først vi kommer ind i det europæiske "fællesskab", så ligger markedet åbent for dansk initiativ og dansk dygtighed og dansk kultur og dansk egenart og dansk... - ja, det bliver faktisk et dansk fællesskab! Men så kommer partifællerne i

Fortsættes næste side

Fortsat fra side 22.

Transportarbejderforbundets ledelse, som står under indflydelse af folk fra det revisionistiske britiske "kommunistparti" gjorde sig bemærket ved, i en situation hvor der fandt spontane arbejdsnedlæggelser sted blandt forbundets medlemmer at nøjes med at udsende en opfordring til at "respekttere strejkevagterne".

De undskylder sig på samme måde som de britiske socialdemokrater med, at solidaritetsstrejker vil kunne tjene som murbrækker for at sætte den nye anti-strejke-lov i kraft.

Men selve strejken og solidaritetsaktionerne udviklede sig uden om fagforeningspamperne. Bevægelsen voksede dem bogstavelig talt over hovedet.

Sejr til minearbejderne

Den guerilla-taktik som minearbejderne benyttede, hvor de konstant var på farten for at organisere støtte- og strejkevagt, kulkastede fuldstændig regeringens planer om for ingen pris at bøje sig.

Regeringen blev til sidst nødsaget til at nedsætte en "uvildig" undersøgelseskommission, der skulle undersøge og tage stilling til minearbejdernes krav. Samtidig blev minearbejderne opfordret til at genoptage arbejdet "for at give kommissionen arbejdsro". Denne opfordring blev naturligvis ikke fulgt.

Heath-regeringen måtte nu se i øjnene, at dens lønloft på 8%

Fortsættes næste side.

Gross-Deutschland og braldrer
op om deres Neuropa!

»Forbundsregeringen

åbnede vejen«

skriver de i store annoncer i
de store vesttyske aviser.

"Kræftige
Impulse"

har Brandt
og Scheel
ydet. "Et
vigtigt
mål for

denne for-
bundsrege-
ring er
nået....et
marked med
260 milli-
oner menne-
sker, der
årligt ska-
ber værdier
for
ca. 2300
milliarder
D-Mark.

Die Bundesregierung informiert

Europa
wird größer.

Vier neue Partner
in der
Gemeinschaft.

Am 22. Januar 1972 in Wirklichkeit geworden,
wurden sich die Bundesregierung mit ihren euro-
päischen Partnern in langen, schwierigen Verhand-
lungen bemüht hat.

Dänemark
Großbritannien
Irland
und Norwegen

unterschreiben den Beitrittsvertrag zu den Euro-
päischen Gemeinschaften.
Markt der 260 Millionen.

Aus dem Europa der Sechse wird ein Europa
der Zehn. Es umfasst die wichtigsten Industrie-
staaten Westeuropas. 260 Millionen Menschen leben
und arbeiten in diesem Raum. Sie schaffen jährlich
Werte von rund 2300 Milliarden D-Mark.

Kraftiges Wachstum zum
Nutzen aller.

Schon der Zusammenschluss
der Sechse - Belgien, Frankreich,
Italien, Luxemburg, Niederlande

»Europas stemme

bliver tydeligere«

fortsætter annoncen: "Europa
rykker sammen - også politisk.
Ud fra et endnu løst udenrigs-

politisk samarbejde vil udvikle
sig en europæisk udenrigspoli-
tik. Den stemme, der tilhører
de ti's fællesskab vil blive
hørt i verden - en stemme for
fred og forståelse, men også
en stemme for Europas interes-
ser".

Og til at varetage dette
Neuropa's interesser, for at
lægge vægt bag "stemmen", skal
der en Europa-hær til, et Neu-
ropa-Militær-Apparat. (Det var
det, Brandt kom til at sige).

Neuropa vil fremtræde som et
af verdens fem magtcentre,
fastslår Brandt også. Og hans
udenrigsminister føjer til:

"Ikke kun i forholdet til USA,
men også i forholdet til Øst
må EF tale med én stemme".

(Die Welt 22/1 1972)

(Bemærk at modsætningen til
USA bliver nævnt først! Den
amerikanske importtold m.m.
er ikke gået sporløst henover
europæernes hoveder.)

Men hvad er en stemme over for
den imperialistiske stormagt
USA's interesser eller over for
den social-imperialistiske
stormagt USSR's interesser,
hvis ikke denne stemme er be-

var blevet gennembrudt. Arbej-
derne fik en lønforhøjelse på op
til 30%. Overfor arbejdernes mi-
litante sammenhold, og fordi re-
geringen frygtede, at kampen vil-
le brede sig, havde den ingen an-
den udvej end at bøje sig.

Strejken viste desuden, at ar-
bejderne ved at lamme en af nøg-
le-industrierne, kan kaste impe-
rialisterne ud i alvorlige vanske-
ligheder. Midt under den engelske
imperialismes forsøg på at knuse
frihedskampen i Nordirland, har
vores klassebrødre, de engelske
minearbejdere vist, hvor sårbar
den imperialistiske økonomi er,
når den angribes indefra.

Selv om de strejkendes krav var
af rent økonomisk karakter og
først og fremmest gjaldt lønnens
størrelse, fik strejken allige-
vel i kampens løb en række poli-
tiske følgevirkninger.
Undtagelsestilstanden og truslen

om militær indgriben, kan ikke
andet end overbevise den engelske
arbejderklasse om, at parlamentet,
forfatningen, politi og militær,
kun er skjold for kapitalen, vendt
mod arbejderklassen.

Tilegnelsen af denne sandhed
kan blive en stor erobring for
arbejderklassen, da den indebæ-
rer at kampen må udvides og or-
ganiseres fra at gælde vilkårene
for salg af arbejdskraften (ar-
bejdslønnen) til at gælde den
politiske og økonomiske magt i
hele samfundet, til at gælde so-
cialismen.

Det kan betale sig at strejke.
Og strejken vil givet medføre
en yderligere radikalisering af
den britiske arbejderklasses
kamp.
Minearbejderstrejken var et skridt
fremad mod dette mål.

lagt med "kernevåbenpotentiel":

"For øjeblikket sætter Europa sin lid til USA og dets kernevåbenpotentiel. Det er dog klart, at der efterhånden som begivenhederne udvikler sig, vil opstå et spørgsmål om, hvilken supplerende rolle den europæiske atomkomponent vil spille".

(Willy Brandt, 9/2 1972)

Forstå manden ret: Europa sætter aldeles ikke "sin lid til USA". Det skulle da lige være i situationer, hvor stormagten USA og den kommende stormagt Neuropa står i et fælles modsætningsforhold til stormagten Sovjetunionen. Her vil le NATO fortsat kunne spille en rolle. Men i den situation, hvor Europa står i skarp modsætning til USA, vil NATO fremtræde som en absurditet:

Når krisen i kapitalismen skærpes; når den åbne handelskrig mellem Europa og USA er en kendsgerning og ikke lader sig "løse" ved skrøbelige kompromiser; når der skal sættes militær magt bag de handelspolitiske interesser, da sætter Europa ikke "sin lid til USA". Det ville jo være det samme som at sætte sin lid til fjenden!

I den situation skal der bruges et Neuropa-Militær-Apparat med kernevåbenpotentiel.

Det er det ene hovedformål med militærapparatet: brugen mod omverdenen. Den anden hovedfunktion er dets brug indadtil: mod den europæiske arbejderklasse, når den ikke vil finde sig i monopolkapitalismens undertrykkelse og udbytning af den. Akkurat som nationalstatens militærapparat bliver brugt mod den nationale arbejderklasse, således vil også den europæiske forbundsstats militærapparat blive brugt mod den europæiske arbejderklasse.

Smør og flæsk

Nu er de ovenfor citerede udtalelser, der så afslørende belyser virkeligheden, ikke enkeltstående og håndplukkede undtagelser.

Romtraktatens hele politiske målsætning, Davignon-rapporten og kapaciteter som Walter Hallstein og Franz Josef Strauss giver med al ønskelig tydelighed udtryk for netop den virkelighed (den nutidige og den fremtidige) som vor hjemlige socialdemokrater gør alt for at forplumre. I deres manøvrer for indlemmelse i Fællesmarkedet, og med deres latterlige "fortolkninger" og "principielle fastholden", irriterer de da også deres partifæller syd for grænsen:

Willy Brandt fortsatte (den 9. februar) med at sige:

"Det er en overdrivelse at sige, at Danmark og Norge ikke vil tale om forsvarsspørgsmål under nogen omstændigheder. Begge lande er parat til at tale om udenrigspolitik, og der er ingen idiotsikker grænse mellem udenrigspolitik og økonomi, endsige forsvar.

Og Die Welt skrev sarkastisk (10/2 1972):

"Det drejer sig om mere og andet end lige afsætningsmarkeder for smør og flæsk eller fiskerirettigheder...."

Alt det ved Krag og Co. jo forbandet godt, men det er ligegodt ikke sagen at diske op med for mange realiteter før indlemmelsen i "fællesskabet". For selvom det danske socialdemokrati er ret så erfarent udi løgnagtighed, så er det jo en næsten håbløs affære, når vennerne i EEC siger lige netop det modsatte af, hvad man selv siger. For man kan jo ikke bare sige, at vennernes mange åbenhjertige udtalelser er kommunistisk propaganda....

POLITISKE AFSKEDIGELSER PÅ SVENDBORG VÆRFT

D. 13 dec. trak 6 af tillidsmændene på Svendborg værft i samråd med deres arbejdskammerater sig tilbage fra deres tillidsposter og de bestyrelsesposter i DSMF, som flere af dem havde.

Det tog derved konsekvensen af det fagretslige systems og dermed tillidsmandsinstitutionens funktion. En funktion, som fremmer classesamarbejdet og derved svækker vores kamp på arbejdspladserne. Konsekvensen var at organisere sig på tværs af hele den fagretslige spændetrøje, der i enhver kampsituation har vist sig at være vendt mod os.

Derfor var initiativet godt. Men det stiller samtidig spørgsmålet om at stille en ny form for organisering på arbejdspladsen i stedet for den gamle, der af gode grunde har mistet tilliden og autoriteten blandt arbejderne.

For organisering på arbejdspladsen er en absolut nødvendighed. Sagen er jo netop, at en organisering indenfor de rammer LO og arbejdsgiverforeningen godkender, ikke er effektiv, ja oven i købet hæmmende i kampsituationer, idet den splitter enheden og kampviljen.

Den nye organisering i de gamle klubområder må netop være en organisering, der fremmer enheden, styrker kampviljen og derved er stærkere. Kan der allerede nu siges noget om en sådan organisering? Det mener vi der kan.

Talsmændene kan vælges for en kortere periode, eller blot fra sag til sag, ud fra de beslutninger arbejderne tager i fællesskab. Det kan sikre, at det i den konkrete situation bliver de bedst egnede kammerater der vælges.

Talsmændene vil fortsat deltage i produktionen på lige fod med andre, så de hele tiden kan holde sig orienteret om kammeraternes synspunkter, og omvendt kan informere om deres arbejde. De vil naturligvis heller ikke modtage nogen speciel løn for deres arbejde, eller få andre privilegier som fjerner dem fra kammeraterne.

Det kræver, at de kammerater, der vælges ind, ikke ligger under for fagforeningsmanipulationer, men kun varetager makernes interesser mod arbejdskøberen. Derfor må det slås fast, at en sådan ledelse aldrig må handle hen over hovedet på de folk der har valgt dem, men at et hvert krav, en hver aktion, et hvert skridt af betydning drøftes af alle. Ud fra en sådan drøftelses resultat kan kravene sammenfattes og stilles til virksomhedsledelsen. Hvis en sådan enhed ikke i forvejen er sikret, vil arbejdskøberen og pamperne nemlig hurtig kunne splitte og køre aktionen ned, som vi så ofte ser det rundt omkring i dag. Omvendt hvis enheden på arbejdspladsen på virkelig demokratisk vis er sikret, kan der under aktioner sættes trumf mod virksomhedsledelsen til at indlede forhandlinger med arbejderne egne repræsentanter for gennemførelse af de opstillede krav.

En sådan form for organisering på arbejdspladsen kræver omhyggelig forberedelse, hvis den skal gennemføres. Flere arbejdspladser vil blive stillet overfor samme spørgsmål og valg som i Svendborg: skal vi fortsætte med lapperierne "på noget som alligevel ikke kan overleve" - eller skal vi sige nej til den samarbejdslinie, som fagforeningsapparatet bliver bundet til i mere og mere udstrakt

grad. Det er helt givet, at svaret flere og flere steder vil blive nej.

Derfor bliver opgaven for bevidste arbejdere og de få tillidsmænd, der er klar til fuldstændigt at kvitte og stille sig uden for det fagretslige system, at rejse diskussionen på arbejdspladsen om disse ting, og sikre at spørgsmålet bliver gjort til et spørgsmål for hele arbejdspladsen, et anliggende der diskuteres ud fra de konkrete betingelser på den enkelte arbejdsplads, således at organiseringen på tværs af fagforeningsapparatet gennem at blive et fælles anliggende virkelig forberedes. Derved får den nemlig også de største chancer for at overleve de angreb og snigløb, som vi med sikkerhed ved, vil blive sat igang fra arbejdskøbernes og pampernes side.

Vi har ikke så mange erfaringer på dette område fra de senere år.

Dog er der i den revolutionære arbejderbevægelses historie en bunke gode og nyttige erfaringer netop på disse områder. Først og fremmest Strassbourgtenserne fra Røde Faglige Internationale (udgivet af Arbejderbladet) beskæftiger sig meget konkret med forberedelse af aktioner, ledelsesformer og strejketaktik. Erfaringer af denne art som er gjort tidligere, er det meget værdifuldt at studere og lære af i dag for at begå

Både fagforeningens pampere og arbejdsgiverne er klar over farligheden i Svendborg-arbejdernes eksempel, og nu da der er faldet ro over bagsmækken, har de taget konsekvensen og påbegyndt en politisk udrensning på værftet: Samtidig med, at der er antaget 100 mand mere end normalt på værftet, bliver der fyret folk - aktive kammerater og klubbestyrelsesmedlemmer, deriblandt den tidligere tillidsmand, Preben Hansen.

En tidligere tillidsmand er ikke bedre end hans arbejdskammerater, men arbejdsgiverne vil naturligvis opfatte de tillidsmænd, der har sagt klart nej til samarbejdet, som urostiftere.

Derfor er fyringen af Preben Hansen en prøveklud for hvor langt de kan gå, og derfor skal han genansættes.

Får disse udrensninger lov til at fortsætte, må vi se i øjnene, at vi i spørgsmålet om de praktiske forsøg på, at organisere os på tværs af LO- og arbejdsgivernes interesser, er vi sat et langt stykke tilbage, og vi tilmed på nogle områder må begynde forfra. Vi kræver den politiske udrensning stoppet øjeblikkelig og Preben Hansens fyring annulleret.

I modsat fald kan vi garantere, at en eventuel aktion fra værftsarbejdernes side vil blive støttet, med alle de kræfter, vi råder over, og vi opfordrer allerede nu samtlige danske arbejdspladser til at forberede sig på vore indsamlinger.

så få fejltrin som muligt.

Men alligevel er det helt sikkert, at der vil komme tilbageslag, og at man må begynde på en frisk.

Det afgørende er imidlertid, at vi lærer af de midlertidige tilbageslag og at erfaringerne søges bragt ud til hele arbejdspladsen. Det vil nemlig blive respekteret. Det afgørende er også hvem, der i kampsituationer, har den virkelige tillid og autoritet på en arbejdsplads. Og det vil i stadig mindre grad være fagforeningspampere og pamperaspiranter, der lader sig bruge som redskab for de kendte fagforeningsmanipulationer.

Arbejdsgivere og fagforeningsspidser har vist, at de er meget nervøse for at eksemplet fra Svendborg skal smitte. De er nemlig helt klar over, at der er grobund for det, og at det vil ramme begge parter.

Vi har da også set, at ledelsen på Svendborg værft har sat en offensiv igang mod de politisk aktive arbejdere på værftet. Det har foreløbig resulteret i en afskedigelse, der er klart politisk.

Vi vil bringe et uddrag af en løbeseddel, som er udgivet af foreningen Arbejder-Solidaritet, Odense lokalafdeling (Ny Vester 48, 5651 Allested), og viderebringe løbesedlens opfordring til vores læsere:

snak med en tillidsmand

TV-udsendelsen "Før fyraften" havde den 29. februar sat focus på tillidsmands-institutionen. Et af indslagene var et interview med fællestillidsmand Bent Fjellerad, B&W-Værft.

Vi bringer her et par uddrag fra interviewet:

Sp. "Tillidsrepræsentanten ved jo meget ofte mere end kammeraterne og ved mere end han i og for sig kan fortælle."

BF. "Ja, der er jo dels det med, hvad man ikke kan fortælle. Der kan være ting, man i samarbejdsudvalget får oplyst som fortrolige ting, der gør at man ikke kan bringe det videre. Dernæst så kan tillidsmanden i kraft af de kurser og uddannelse han har fået, få en indsigt, som måske kammeraterne ikke kan forstå...."

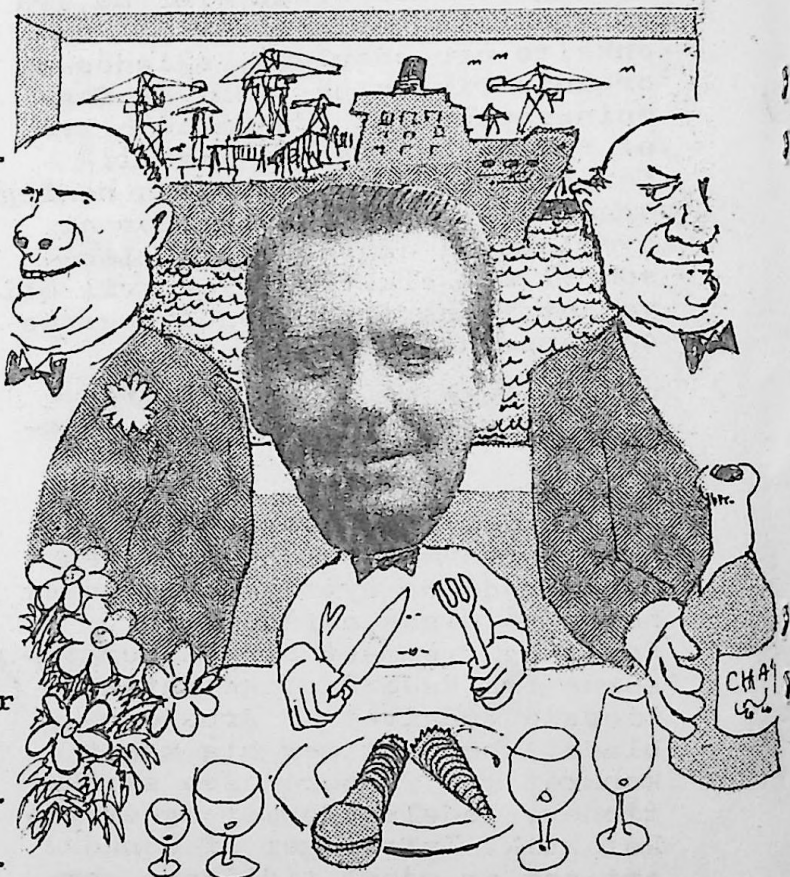
Sp. "Vil det sige at tillidsmanden kan komme til at føle sig som et gidsel?"

BF. "Det tror jeg godt at man mange gange kan. Hvor det kan være svært, hvis man skal prøve, at tage lidt hensyn til begge parter, og så få det til at køre. Jeg tror da nok der er mange tillidsmand, der har stået sådan med nogensamvittighedskvaler, hvor man har fået noget at vide, han ikke kan sige, men som han tager med i sin vurdering og så skal prøve at fremlægge noget for kammeraterne og få dem med til noget. Det kan være en vanskelig situation at stå i for en tillidsmand."

Sp. "Samarbejdsaftalen er blevet op-sagt for værfternes vedkommende."

BF. "Vi har suspenderet det almindelige samarbejde der ligger i de forskellige udvalg vi har... og det hænger jo sammen med den sag på Ålborg Værft, hvor vi jo sådan set ikke rigtig mener vi kan samarbejde, når man laver et sådant groft overgreb mod en tillidsmand... Man kunne måske nok blive tvunget til at gå ind og sætte sig til møderne, men altså sjælen kan man ikke få med."

Naturligvis giver det samvittighedskvaler over for sine arbejdskammerater, når man som BF udtrykker det, får ledelsens fortrolighed. Men det kommer jo udelukkende an på, hvis tillid man ønsker, ledelsens eller arbejdskammeraternes.

Det tyder dog ikke på at BF har mange samvittighedskvaler. På trods af, at samarbejdet med ledelsen er afbrudt på B&W-Værft, har Fællesklubbens forretningsudvalg alligevel sagt ja til en invitation fra firmaet om spisning på Langelinie-pavillonen. BF og en anden tillidsmand deltog. Et skib skulle afleveres og da det var et skib til Polen, mente man at samarbejdet burde genoptages i denne situation. Velbekomme!

Red. slut den 15.-3.-72

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 15,00
Institutionsabb.: kr. 30,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Tlf. (01) 37 22 24
Eget tryk